

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא

פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים

וילדיהם דרור הלל ואשר יש'

עודד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי

וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה

רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים

לרפואת חיים שמואל בן סימה

לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

דם קדשים שנתערב בדם קדשים אחרים

כשנתקבל בכמה כלי שרת דם כמה קרבנות שמתן דמם שווה, ואחר כך נתערבו הכלים זה בזה, ואין ידוע איזה דם של איזה קרבן, מאחר שמתן דם כל הקרבנות שווה, [כגון מתן שתיים שהן ארבע], יתן מכל כלי את הדם באופן הזה לשם בעליו, ודיו, [ואם נתן מכל כלי מתנה אחת גם כן כשר בדיעבד].

וכשנתערב בכלי שרת אחד דם כמה קרבנות שמתן דמם שווה:

לדעת תנא קמא – מאחר שמתן דם כל הקרבנות שווה, [כגון מתן שתיים שהן ארבע], יתן מהדם המעורב הזה למזבח באופן הזה, לשם כל הבעלים, ודיו, [ואם נתן מתנה אחת בלבד מהכלי, גם כן כשר בדיעבד].

ולדעת רבי – אין מתן הדם כשר, אלא כשיש בו כשיעור דם הראוי להינתן מכל הקרבנות, אבל אם אין בו כל כך דם, פסול. [וי"א שגם לעניין הזאת מי חטאת דעת רבי אין כשר אלא אם יש בו שיעור וחולק הוא על רבי אליעזר המבוא בדף פ'. וי"א שרק לעניין הזאת דם למזבח אמר רבי שאם אין בה שיעור היא פסולה אבל לעניין הזאת מי חטאת דעת רבי כדעת רבי אליעזר שאינה צריכה שיעור].

מדיני בכור בהמה

א. לדעת בית שמאי בכור אינו נאכל לנידות.

ב. הבכור אינו נפדה לצאת מקדושתו להיות חולין.

ג. בכור בעל מום, שאינו קרב למזבח אלא ניתן לכהן, להיות ממונו, אין מזלזלים במכירתו לשוקלו בליטרא כשאר בשר חולין הנמכר בשוק.

ד. הבכור, [אף כשיש בו מום ואינו קרב], כשהמירו בו בהמה, היא קדושה כמותו, ושווה לו לכל הדינים הנ"ל.

מכירת פסולי המוקדשים

א. רוב בהמות קדשים שנפל בהן מום, ונפסלו להקרבה, מתחללות על המעות, הבהמות יוצאות לחולין, ובמעות שנכנסו תחתיהן לקדושה, יקנו בהמה אחרת להקרבה.

ולכן, אף על פי שיש זילזול בדבר למכור את הבהמה לחולין כשאר מכירות בשר באיטליז, ששוקלים את הבשר בליטרא, מכל מקום, מאחר שבאופן הזה ידקדקו יותר בשווי הבהמה הנמכרת, יש לעשות כן, כדי שלא יהיה הפסד להקדש במכירה.

ב. אבל בכור בהמה שנפל בו מום ונפסל להקרבה, ניתן לכהן להיות ממונו.

ולכן, כשהכהן מוכר אותו, אסור לו למוכרו כשאר מכירות בשר באיטליז, ששוקלים את הבשר בליטרא, כי יש בכך זלזול לקדשים, ומאחר שעל ידי הזהירות מהזלזול לא יבוא הפסד להקדש, אלא לכהן, עדיף שהכהן יפסיד, ולא יזלזל בבהמת קדשים לצורכו.

ג. וכשהכהן זכה בבכור בעל מום, והקדישו לבדק הבית, כשההקדש בא למוכרו, גם כן לא ימכרו כמכירות שאר בשר בזילזול, ואף על פי שעל ידי זה שלא ידקדקו במשקלו, יגיע הפסד להקדש, שזכה בבכור, ולא לכהן, כי מכל מקום, אין להקדש כח בבכור אלא מכח הכהן שהקדישו, ומאחר שלכהן לא היתה רשות למוכרו בליטרא, אף להקדש הבא מכוחו אין רשות לעשות כן.

אלו קרבנות אינם יכולים להתערב זה בזה

כל הקרבנות באים מבהמות שגם קרבנות אחרים באים מהם, ולכן יתכן שיתערבו זה בזה שני קרבנות שונים, ששניהם ממין אחד של בהמה, [ויתקיים בזה דין המשנה המבואר לעיל], כגון כשיערבו זה בזה עולה ואשם ושלמים שכולם כבשים.

אולם **חטאת** [הדיוט] **ואשם**, לעולם לא יתערבו זה בזה, כי החטאת באה רק מהנקיבות, והאשם בא רק מהזכרים.

וחטאת [נשיא] גם כן, אף שבאה מהזכרים, לא תתערב באשם כי החטאת אינה באה אלא מהעזים, והאשם בא רק מהכבשים.

תערובת פסח ואשם

אף שהפסח אינו בא אלא מכבש בן שנה, ורוב אשמות באות מאיל [=כבש] בן שתי שנים, מכל מקום הפסח יכול להתערב באשמות הבאות מכבש בן שנה, [שהם אשם נזיר ואשם מצורע].

ואף בשאר אשמות הבאות מאיל בן שתי שנים, הפסח יכול להתערב, כי יש כבש בן שנה הנראה מגודל, ואיל בן שתי שנים הנראה קטן, ואין לדעת מהמראה, מי הוא הכבש ומי הוא האיל.

הבאת קדשים לבית הפסול

א. דעת חכמים.

אסור לקצר את זמן ההיתר של אכילת קדשים, ולכן אסור לערב בשר שלמים, [שזמן אכילתו שני ימים ולילה אחד], עם בשר אשם, [שזמן אכילתו יום ולילה], כי בכך מתחייב לאכול הכל ביום ולילה, כדי שלא יאכל את בשר האשם אחר זמנו, ונמצא שקיצר את זמן אכילת השלמים, והטעם לכך שאסור לקצר את זמן אכילת הקדשים, כי יש לחוש שמחמת קיצור זמן האכילה, לא יספיקו לגמור את כל הבשר, ובכך הבשר הנשאר יהיה נותר, ואסור להותיר מהבשר אחר זמן אכילתו.

ומחמת הדין הזה, **אם נתערב אשם בשלמים קודם הקרבתם, אף ששוים הם בהקרבתם, ואם כן הרי הם כשני אשמות שנתערבו זה בזה [או כשני שלמים שנתערבו זה בזה], שניתן להקריב כל אחד לשם בעליו, מכל מקום אין להקריבם, כי אם יקריבו אותם, יתחייבו לאכול את שניהם ביום ולילה [כאשם], ובכך מתקצר זמן אכילת השלמים, ולכן לא יקריבום, אלא ירעו עד שיפול בהם מום, ויפדו, כשני קרבנות שונים שנתערבו זה בזה.**

ורק כשאין תקנה לדבר, כגון כשכבר נתערבו חתיכות אשם עם חתיכות שלמים, על כרחך יאכלו את השלמים ביום ולילה, כבשר האשם.

ב. דעת רבי שמעון.

אם כבר נתערב אשם בשלמים, מאחר שהקרבתם שווה, יקרבו שניהם כל אחד לשם בעליו, ואין לחוש לכך שיתחייבו לאכול את בשר השלמים ביום ולילה כבשר האשם, כי לדעתו, לכל הפחות בדיעבד, אין להקפיד על כך, ומאחר שכבר נתערבו האשם והשלמים, אין צורך שירעו ויפדו, אלא יקרבו בעצמם.

וכמו כן, בדבר שקדושתו מדברי חכמים, ודאי הוא, שלדעת רבי שמעון, מותר לכתחילה לקצר את זמן האכילה, ולכן הוא מתיר לכהנים לתת בבשר קדשים תבלין של תרומה, [שאינה תרומה אלא מדברי חכמים], אף שבכך הם מקצרים את זמן אכילת התרומה הזו, [שעד עתה לא היו מוגבלים בזמן אכילתה, ועתה תאכל רק עד סוף זמן אכילת הקרבן].

אבל בדבר שקדושתו מהתורה. לדברי רבה, רבי שמעון אינו מתיר לקצר את זמן אכילתו לכתחילה. ולדברי אביו, אף בזה רבי שמעון מתיר לקצר את זמן האכילה לכתחילה, ולכן, לדעת רבי שמעון, מותר לכתחילה לקנות תרומה [גמורה] בכסף מעשר שני בירושלים, אף על פי שבכך ממעט את מקום אכילתה, [שעד עתה היתה נאכלת בכל מקום, ועתה כשנעשית גם כמעשר שני, אינה נאכלת אלא בירושלים. א"נ עד עתה היתה מותרת לאונן, ועתה אסורה לאונן כדין מעשר שני. וי"מ שהחידוש הוא במעשר שני, שעד עתה היה מותר לזרים, ואף על פי כן רשאי לקנות בו תרומה, שאסורה לזרים].

© כל הזכויות שמורות י.א.ה.

bekitsur1@gmail.com

מותר להפיץ שלא למטרה מסחרית

לקבלת קבצים אלו בוואצאפ

שלחו הודעה למספר 050-6877088

[לרכישת בקיצור על מסכת זבחים](#)

[לרכישת ספרי בקיצור באתר אמזון](#)